

glede vsak listek
in valja s poštnino
vred in v Mariboru
s pošiljanjem na dom
za celo leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za štiri leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
opredeljeno v tiskarni
st. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Delalniki kat. ti-
slovskega društva do-
bitno list brez po-
sodne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesmezniki listi dobajo
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Nakopisi se ne vra-
žajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natise enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 27.

V Mariboru, dne 2. julija 1903.

Tečaj XXXVII.

Mi smo molčali.

Vsi naši čitatelji so nam priča, da smo kazali do pogorelcev v Slovenjem gradu vedno najtopleje sočutje in da smo prosili vsled odkritosrčnega usmiljenja za nje podpore. Vedeli smo, da so nesrečni pogorelci večinoma Nemci, vendar na to se nismo ozirali. Človeku je treba pomagati, ako je v nesreči, naj bo Slovenec ali Nемеc, tako nas uči naša katoliška vera. Mi smo se po tem nauku vestno ravnali.

Ne tako Nemci! Nemška društva so že skrajza začela pobirati samo za nemške pogorelce, slovenski so bili izključeni. Mnogo nemških uradnikov je poslalo podporo tem društvom. Nemški listi so javno nabirali za Slovenjgradec, a tudi odločno z dostavkom, da se bo nabrani denar podaril samo Nemcem! Mi pa smo molčali.

Po celem Spodnjem Štajerskem so prirejali nemški naseljenci med nami veselice, kakor so rekli, za pogorelce v Slovenjgradu. Mi pa smo vedeli, da je to le pretveza, pod katero lahko nemški uradniki sodelujejo pri prireditvah nemških društev in pokažejo svoje grmansko srce. Glavni namen teh veselice ni bil dobrodelen, ampak da se lahko hajla in se slobodno razobesijo izzivalne frankfurterske zastave v prisotnosti naših c. kr. nemških uradnikov. Mi pa smo molčali!

Država in dežela sta prihiteli slovenjgraškimi pogorelci s hitrimi podporami na pomoč. Privoščimo jim, ker so potrebni. Saj so tudi naši poslanci vsi do zadnjega glasovali za podporo. Spominjali smo se pa velikih

nesreč, ki so večkrat doletele naše slovenske vasi. Le eno omenimo, veliko nesrečo, ki je zadela lani vas Podovo pri Mariboru. Vemo, da se jim je naklonila tudi podpora, za kar gre v prvi vrsti hvala sedanjemu človekoljubnemu okrajnemu glavarju grofu Attems-u. A pri nesrečah, ki zadevajo Slovence, se nemško časopisje ne gane, nemški uradniki ne popevajo po veselica in naš cesarski namestnik se ne vozi z avtomobilom po deželi nabirat prispevkov... Mi pa smo molčali.

Toda danes smo vendar izpregovorili o vsem tem. Zakaj pa? Tega je kriv mestni zastop slovenjgraški. Ta vsaj bi moral stati na stališču človekoljubnosti, ne pa narodne pristranosti. Toda ravnal je drugače. Kakor poročajo časniki, razpošilja slovenjgraški mestni zastop prošnje za podporo, v katerih se je postavil neprikrito na nemško-narodno stališče. On prosi za podporo, kakor pravi, da se obrani nemško mesto med Slovenci, da se slovenjgraški Nemci še nadalje lahko vojskujejo proti Slovencem v narodnem boju.

Slovenci! Glejte tukaj Nemce, ki niti v nesreči ne morejo prikriti svoje mrznje do slovenske stvari! Nemški trgovci, gostilničarji in uradniki niso naši odkritosrčni prijatelji! Ali nas razumete?

Vzor nemškutarjev.

Mladeniško zborovanje na Ptujski gori je zelo vznemirilo nemškutarje ptujkega okraja. Lisjaki dobro vedo, da se jim obeta

kislo grozdje, ako bode mladi naraščaj slovenskega naroda spoznal prave sovražnike svojega žepa. Kajti odkod so nemški in nemškutarški trgovci ter krčmarji dobili denar, da si zidajo krasne palače, se vozijo v zloznih kočijah in se veselijo najlepših vinogradov? Narodni mladeniči, ki se navdušujejo za napredek in omiko, jim niso torej nič po volji.

Kakšni pa morajo biti mladeniči, ki ugajajo njihovem okusu? To nam pove zadnji «Štajerc». On obsoja zborovanje slovenskih mladeničev, hvali pa nekatere mladeniče, svoje pristaše, ki so baje med zborovanjem naših mladeničev sedeli v gostilni ter peli nemške vojaške pesmi. Mladenič s kupico šnopsa v roki in s spakodrano nemščino v ustih, to je torej uzor dičnega ptujkega «Štajerca»! Takim mladeničem se on klanja, tem kliče navdušeno: Živeli!

Mi ne zavidamo «Štajerca» za take mladeniče! Ako je res kaj takih mladeničev v ptujkem okraju, naj jih ima! Taki mladeniči so seveda vreden naraščaj sedanjim nemškutarjem. Kajti kateri može pa so nemškutarji? Večinoma taki, ki rajši sede v gostilni in se tam bahajo s svojo raztrgano nemščino, nego bi doma skrbeli za svoje posestvo in družino. Poglejte po širni slovenski zemlji, če niso naše besede istinite!

Stariše pa opozarjamo, kake mladeniče si želimo imeti mi Slovenci in kake nemškutarji. Mi hočemo, da so mladeniči verni, da spoštujejo jezik svojih dragih starišev, da se pripravljajo z učenjem na svoj stan, mi ho-

Listek.

„Boljši del si je izvolila...“

Po dolgem, dolgem času sta sedeli zopet skupaj. Poti njunega življenja sta sli kmalu narazen. Kot hčerki ugledne rodovine ste bili v mladosti dobro in skrbno vzgojeni. Bog ju je obdaril z vsakovrstnimi duševnimi zmožnostmi, ni jima tedaj treba bilo skrbeti, kako se bosta živili. Eno je obdaril Bog z muzikalničnimi zmožnostmi, imela je glas, da ga je moral vsak občudovati, kdor jo je slišal.

Prišel je čas, ko jima je bilo treba izbirati stan. Kakor se večinoma rado zgodi, so šla njuna pota ravno na nasprotni strani. Ena si je izbrala sveto samoto; čutila je v srcu klic, ki jo je zval v službo nesebične ljubezni do ubogega človeštva, kjer mora človek popolnoma pozabiti samega sebe. Drugo sestro pa je vabilo v svet; bližnji znanci, ki so občudovali njen glas, so ji svetovali, naj se posveti gledišču, tam jo čaka vsa sreča. Oče in mati sta se dolgo protivila: no, naposled sta morala tudi ta dva odjenjati, ko je hčerka tako silila.

Jelica se je povzpela v svoji slavi nad zvezde... Proslavljali so jo v glediščih, povsod so izpraševali po nji. A ona je ohranila

svoj poklic popolnoma čist in neomadeževan, in to je bila častna izjema. To so priznali vsi.

Danes se je peljala z majhno družbico mimo mesteca, ki si ga je izbrala sestra Pia v kraj svojega delovanja. Odkar sta se ločili, sta si vedno dopisovali. Danes Jelica ni hotela zamuditi lepe prilike, da bi ne obiskala svoje ljube sestrice. Zelo jo je zanimalo videti sestro v njenem samostanu in govoriti z njo osebno.

Najela je kočijico in se peljala v samostan. Tako imenitnih obiskov v samostanu niso bili vajeni. Lahkih korakov je odbrzela v začrnelo poslopje.

»Ali bi mogla govoriti s sestro Pio?« vpraša vratarico.

»Pred nekaj urami se je vrnila od bolnikov; gotovo počiva«, meni ta.

»Oh, prosim, da bi rada govorila z njo neka njena znanka in da obžaluje, da nima sicer časa zavoljo potovanja.«

»Prosim, stopite kar v govorilnico«, odvrne vratarica in odide klicat sestro Pio.

Med tem si je ogledala Jelica sobo, kjer je čakala sestre, kolikor si jo je mogla. Najpotrebnejša, preprosta oprava, nekaj navadnih slik po stenah, to je bilo vse. »Oh, kaka preprostost!« je vzdihnila Jelica, ko se je spomnila svojega stanovanja, ki je bilo vse okrašeno, vse prenapolnjeno s samimi umetni-

nami. Posebnega ukusa je treba, da človek vkuje celo življenje v tako tesne sponse, je mislila sama pri sebi, in podoba njene sestri, ki kaj takega doma ni bila vajena, je vstala pred njenimi očmi, vzbujaje ji pomilovanje.

Tihi koraki zunaj na hodniku: vrata se odpro. Med vrati se prikaže nuna. Nekoliko časa se obotavlja. »Sestrica! Draga sestrica!« se izvije obema iz prsij, v istem trenutku se že objemata, in Jelica poljubljuje strastno svojo sestro na ustnice.

Globok, globok pogled, ki bi rad takoj bral in spoznal iz potez na obrazu in v očeh nasproti sedeče, kako se ji v resnici godi — potem se razvežejo jeziki, in vpraševanja o tem in onem ni ne konca ne kraja. Tako si sedita nasproti.

Jelica ne more treniti z očesom od sestri. Ni videla prvič samostanske sestri — dostikrat jih je videla že v domačem mestu — toda danes opazuje prvič na lastni sestri z vsem zanimanjem, da z neskončno radovednostjo vse, karkoli vidi na nji; a najbolj ji je zavidala oni blaženi mir, ki je bil razlit na njenem obličju, ono notranjo srečo, kakoršne doslej se ni opazila nikjer... To ni bilo vsled nenadnega veselja, ker sta se zopet sešli po dolgem času — to je opazila dobro — to je bilo nekaj takega, kar se izliva iz notranjčine v izraz obraza. Prav ona